

Izhaja vsak **torek** in **petek** v tednu ob 11. uri predpoldne za mesto ter ob 3. uri popoldne za deželo.

Stane po pošti prejemati ali v Gorici na dom pošiljan celoletno 8 K., polletno 4 K. in četrtletno 2 K.

Prodaja se v Gorici v tobakarnah Schwarz v Šolskih ulicah in Jellersitz v Nunskih ulicah po 8 vin.

GORICA

(Zjutranje izdanje.)

Uredništvo in upravnništvo s nahajata v «Narodni tiskarni» ulica Vetturini h. št. 9.

Dopise je nasloviti na uredništvo, oglase in naročnino pa na upravnništvo «Gorice». Oglasi se računajo po petivrstah in sicer ako se tiskajo 1-krat po 16 vin., 2-krat po 14 vin., 3-krat po 12 vin. Ako se večkrat tiskajo, računajo se po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Marušič.

Tiska „Narodna tiskarna“ (odgov. J. Marušič).

„Tiho delovanje.“

III.

Kam privede človeka slepa strast, je neverjetno. Vedoma piše in govori slepo strasten človek neresnico, vedoma zavija in pači resnico, ki je jasna kot beli dan, vedoma ji pljuva v obraz. Brez vse srami obrekuje svoje sorojake, preobrača njihove zasluge za narod v dejanja, ki so narodu v kvar in zanj sramotilna, vrže od sebe zadnjo trohico sramnosti, sploh pada na najnižjo stopinjo podlosti.

Kdor se hoče prepričati o istinitosti ravnokar navedenega, naj prečita razpravo III. o delovanju goriškega deželnega zbora v 57. št. lista napredne stranke. Uverjeni smo, da bi ogromno večino privrženecv one stranke groza preletela ter da bi se s studom odvrčali ti gospodje od take propalosti, kakoršna se zrcali v označenih razpravi, ako bi jo mirno in tuzno prečitali ter primerjali z dejanskimi razmerami.

Teško je po zaslugi ožigosati tako početje, a še težje obdržati hladno krv v očigled takemu pisarenju. Kljub temu ogibati se hočemo vsakej polemiki, zavrtni hočemo le-tam navedene lažjive trditve in navesti števila, ki jasno govoré, kje je resnica in kje ne. Začnimo.

Ni res, da je poslanec Dottori dosegel znatno podporo 20.000 K v svrhu uravnanja bregov Soče, temuč res je le, da je imenovani poslanec le stavil predlog, naj bi stavila visoka vlada označeno svoto v proračun za l. 1901 v navedeni namen.

Ni res, da je poslanec Verzegnassi dosegel še to, da se oprosté v gradiščanskem okraju skozi 10 let zemljiškega davka oni vinogradniki, ki nasajajo vinograde po novem sistemu, ter skozi 6 let oni, ki cepijo trte po novem itd.; res je le, da je stavil dr. Verzegnassi le dotični predlog, a od predloga do podpore je še dolga pot.

Ni res, da je prošnja za povišanje prispevka v svrhu pogozdovanja Krasa romala med akte deželnega odbora; res je pa, da se je povišal prispevek letnih 4000 K po predlogu g. dr. Abrama za stalnih letnih 2000 K.

Kolike vrednosti je trditvev, da so Slovenci dosegli bore malo, dočim se hoče dokazati, da so se Italijanom tisočaki kar v nedra gatili, to naj razzodi čitatelj iz sledečih podatkov:

LISTEK.

SOFIJA.

»Kad se svrši volja božja prava, Sva će dušom jedna biti Slava.«
Vel. Gaj.

Tam, kjer meji Evropa med črnim in egejskim morjem najbliže z malo Azijo, je stalo v starodavnih časih mesto Bizancij. To neznatno mestece si je bil izvolil za svojo prestolnico cesar Konstantin Veliki, preselivši se tja iz malikovalskega Rima l. 330 po Kr. Da bi bilo pa mesto, ki je družilo po svoji ugodni legi skoro ves znani stari svet, vredno in dostojno sedeža cesarjevega, je bilo treba primerno je olupšati in povečati z raznimi stavbami, kar se je bilo tudi zgodilo. Novi prestolnici je dal modri vladar tudi novo ime ter jo po sebi imenoval Konstantinopol t. j. Konstantinovo mesto ali Carjigrad. Vse je bilo urejeno, le prostorne in lepe cerkve je še manjkalo. To sezidati sklene cesar z meščani vred.

Ker je bilo za zidanje nove cerkve veliko in splošno navdušenje, se je pričelo z delom takoj. Z vidnim veseljem so tekmovali meščani eden z drugim v dovažanju gradiva in v nabiranju denarnih sredstev. Takó je šlo delo urno spod rok in božji hram je stal kmalu dovršen. Sklenejo sijajno ga blagosloviti. Se vé, da se je pripravljaval slednji meščan, v kojem je utripalo pravo krščansko srce, radostno na redko slavnost.

Najprvo hočemo navesti one podpore za ceste, šole, prispevke za uravnavo bregov itd., katere so dobile slov. občine in slov. okraji; potem one, katere je dobila Furlanija in mesto-Gorica, in naposled one, ki so neutralne.

Ad I. Od podpore za poškodovane po povodnji v skupnem znesku 6318 K so dobili ajdovski okraj 475 K, Rihemberg 1245 K, Renče 665 K in Dornberg za popravo pokopališča 380 K, skupaj 2765 K. Obrtna šola v Nabrežini je dobila letnega poviška 400 K, v Renčah 800 K, cestni odbor tolminski je dobil 6000 K, komenski 5200 K, goriška okolica 4000 K, sežanski 8000 K, za braniško cesto se je dovolilo 8400 K, za cesto Vrhovlje-Brifot 44.000 K; za cesto Podsaotin-Pevma 1000 K, Krasno-Višnjevik 1000 K, za cesto Peterelj 400 K, za cesto Krepak-Šentviškagora 600 K; županstvu v Cerknem se je dalo za Otalež 400 K, za most v Vrtojbi 600 K, za most čez Sočo 400 K, za cesto Tilnik-Šentviškagora 600 K, Ročinj-Kambreško 4400 K, cestni odbor bolški je dobil 2000 K, ajdovski 2000 K, za cesto pri Kozbanščeku je dež. zbor dovolil 6000 K, slov. Alojzijevišče dobi 600 K, ženski nadaljevalni obrtni šoli v „Šolskem domu“ je dovoljenih 2000 K, tolminskemu županstvu za Soško obrežje 1460 K, vasi Idrsko v isti namen 2000 K, za pogozdovanje Krasa je sprejet letni prispevek 2000 K.

Kakor vsakdo lahko preračuni, dobili so torej slovenski kraji v ta namen skupaj 108.225 K, ne oziraje se na one podpore, katere smo že v II. razpravi navedli in katere so bile prvi pogoj, da vstopijo slov. poslanci v deželni zbor.

Ad II. Goriškemu mestu za bolnico umobolnih se je dovolilo 206092 K, za pot ob griču Sv. Jurija 4000 K, za morsko kopej v Gradežu 3200 K; od podpore poškodovanim po povodnjih dovolilo se je Furlaniji 3553 K; obrtni šoli v Foljanu 400 K, v Trziču 1600 K, cestnemu odboru gradiščanskemu 2500 K, tržiškemu 1000 K, červinjanskemu 4400 K; županstvu Dolenje 1300 K, za cesto Dolenja-Hruševlje 500 K, za gojence v Foljanu 540 K; italijanskemu Alojzijevišču 600 K; družbi sv. Vincenca 400 K; županstvu v S. Petru d'Isonzo 2000 K; za most čez Idrsko v Mirniku 2000 K; županstvu v Medeji 4000 K; za uravnavo vodá v Medeji 4000 K, v Škodovaki 1440 K, šoli Frinta 2000 K in za pogozdovanje

Zadnjič pride zaželjeni dan cerkvenega blagoslovljenja. O določenej uri se pomikajo praznično opravljeni meščani v dolgem sprevodu proti novo dozidani veži božji, glasno pevajoče in hvaleč Boga, ki je izpolnil jim dobrotno priručno željo. Pa glejte čudo! Dospevši pred cerkev, zagledajo nad glavnim uhodom, na pročelju zapisane te-le besede: „Sofija me je sezidala!“ Vsi ostrmijo ter se povprašujejo začuden, rekoč: „Ali nismo pripomogli k zidanju te cerkve vsi premožnejši meščani s cesarjem vred? Kdo li je torej ta Sofija, ki je bojda sezidala cerkev?“

Takó se meščani poprašujejo, a odgovora ne vé nobeden. Kar se domislijo neke uboge stare ženice, ki se je zvala Sofija. Nevtogoma jo poiščejo in radovedni izprašujejo, kaj takó dragocenega je neki darovala za novo cerkev? Ona pa je odgovarjala vsem prav ponižno in priprosto: „Nič, prav nič nisem darovala, saj dobro veste, da sem uboga sirotica. To pa je res, da sem si želela večkrat prostorne cerkve ter premišljevala, kako bi jo dala sama zidati, ako bi to bilo v moji moči. Reči moram, da sem gojila to željo priručno, zato sem bila od veselja do solz ganjena, ko sem videla, da so se lotili meščani takó imenitnega in nujnega dela. Prosila sem Boga neprestano, da blagoslovi zapričeto delo, in, ker nisem mogla prav nič pripomoči k zidanju, sem pulila pa travo ter jo metala volom in konjem, ko so dovažali kamenja, peska in apna.“

Zdaj so se bile odprle oči meščanom,

v Furlaniji 2000 K. Goriško mesto in Furlanija dobila sta torej v ta namen skupaj 43.493 K 92 h.

Pripomniti je pa še, da dobi tudi italijanski oddelek dež. kmetijske šole v Gorici za dozidovanje in popravo poslopjij 14.304 K; a zamolčati ne smemo, da bi bil dobil tudi slov. oddelek v isti namen še večjo svoto, ako bi bili načrti pravočasno napravljeni. Toda gospod odbornik Tuma, ki ima nadzorstvo čez ta oddelek, se ni brigal, da bi bili načrti pravočasno končani, zato ni bilo mogoče dobiti za ta oddelek podpore.

Ad III. Podpore in večji zneski, katere je dovolil deželni zbor v različne namene, ki pridejo pa isto tako v prilog Slovincem kakor Italijanom, so sledeči: Za blaznico 160.000 K, za ameriške trtnice 4000 K, za pariško razstavo 600 K, za zavod Frana Josipa v Aleksandriji 500 K, za lovsko družbo v Gorici 200 K, za orglje v cerkvi sv. Ivana, oziroma tukajšnje c. kr. višje realke 200 K, torej skupaj 165.500 K.

Kar se tiče podpor posameznim osebam, dijakom, umetnikom itd., postopalo se je povsem in za vse po istem načelu. Kdor je zadoščal danim pogojem, je gotovo dobil potrebno podporo. V tem oziru ni bilo pristranosti, kajti prošnje slovenskih strank so prišle v roke slov. poslancem, italijanskim pa italijanskim. Kdor bi dvomil v tem oziru na objektivnost deželnega zbora, moral bi trditi, da so slovenski poslanci navlašč bolj trdo postopali z svojimi rojaki nego Italijani z svojimi. Le prošnja g. učitelja v p. J. H. za povišanje pokojnine je bila odbita; a proti nji niso glasovali le italijanski poslanci, ampak proti je glasoval in govoril tudi dr. Tuma, ki je s tem vnovič pokazal solidarnost s slovenskimi poslanci in svojo naklonjenost do učiteljskegastanu.

Tu so števila, proti tem ni govora; stranka, katera se upa v očigled takim dokazom pisati in trditi, da so tudi v tem oziru Slovenci bore malo dosegli, je izgubila pravico, da se jo smatra resno. Taka stranka, ki kaj takega odobruje, je izgubila pravico do obstanka in mora prej ali slej izginiti iz pozorišča.

Kar se pa predlogov tiče, je izvestno, da so bili vsi jednoglasno sprejeti, naj jih je stavil katerikoli slovenskih poslancev, le g. dr. Tuma je hudo pogorel s svojimi

kajti Sofijine odkritosrčne besede so jih bile podučile, da gleda ljubi Bog veliko več na gorečo željo ponižnega srca, nego na darove same. To je dalo menda tudi povod, da so zvali to cerkev Sofijino cerkev.

Črez tri stoletja se posuje omenjena cerkev, in tedanji cesar Upravda, kojega slovansko ime so bili prekrstili tujci v Justinijana, sklene sezidati na mirišču stare cerkve nov božji hram v lepšem slogu in v večjej meri. V ta namen pozove dva najimennitnejša stavbarja onih časov, ki sta sezidala prelepo cerkev v tako imenovanem bizantinskem slogu. Več dolgih stoletij zaporedoma se je opravljala sveta daritev v tem velečastnem hramu, ki se je ohranil v glavnih potezah do današnjega dne. Toda l. 1453. so se bili polastili Carjigrada Turki, pozdignivši ga v svojo prestolnico, v kateri, vladajo še vedno v večno sramoto vsega krščanstva. Se vé, da so oskrunili tudi Sofijino cerkev, spremenivši jo v mošejo, ki sluje še danes pod imenom Aja Sofija.

Uže štiri stoletja in pol se blišči na Sofijini kupoli, mesto častnega križa, turški polumeseč. Koliko časa bo to še trajalo? Ali bi ne bil že čas, da bi ljubi Bog povrnil kristjanom to stavbo krščanske umetelnosti in z njo vse one pokrajine ob sredozemskem morju, koder je vsevalo krščanstvo takó veselo v prvih stoletjih? Da, čas bi bil! In ta čas se bliža. Dokaz temu je dejstvo, da se razvija Kristusova cerkev v večjem krogu nekako takó, kakor se je razvijalo v manjem Kristusovo življenje in delovanje. In če to prav premi-

predlogi; ti so vsi propali razen jednega, namreč onega, naj se izbrišejo v postavi za najemniški krajcar tri brezpotrebne besede „kot zadnji stopinji“.

Zakaj je tako prišlo in kaki so bili toli hvalisani uspehi g. dr. Tume, pojasnimo v prihodnjem članku.

Opomba. V zadnjem članku je preskočil stavec v 1. stolpecu 16. vrsta celo vrsto rokopisa, zato nima dotični stavek smisla. Glasiti bi se moral tako-le: „Slovesne okoliščine so zavirale, kar mora vsakdo pripoznati, da se niso mogli postaviti slovenski poslanci v isti seji g. glavarju po robu; pač pa so storili to takoj v popoldanski seji v energični in odločni interpelaciji na glavarja samega, kar je obče znano“.

V 4. stolpecu pa beri, da plačujejo trije slovenski okraji 450.000 K namesto 250.000 K, gradiščanski 440.000 K namesto 240.000 K.

O varčevanju.

Svojemu rodu v prevdarek napisal Alojz Mrak.

Varčnost je podlaga blagostanju, tako pri posameznem človeku, kakor v družini, v narodu, v državi. Kdor varčuje v malem, pridobi si veliko; varčuješ lahko z novcem, pa tudi z stotakom, varčuješ lahko z zdravjem telesa in njega močmi, a varčuješ lahko tudi z vrlinami tvojeja duha, — vedno pa bode sad varčevanja blagostanje, zadovoljnost in mir.

V hišo, kjer ni varčevanja, naseli se kmalo pomanjkanje, revščina, nezadovoljnost, prepir in sploh nesreča; enako je tudi pri posameznem človeku, ki ne zna gospodariti z svojim, četudi malim imetjem: kmalo zabrede v navskrižje sam seboj, a tudi z bližnjim, in nasledek tega bode, da postane „nesrečen“.

Kako pa je še le z narodom, čegar člani in njega voditelji ne znajo varčevati z narodnim premoženjem, tak narod izgubi pred svetom spoštovanje in pade v njega oči na nizko stopinjo „manjše vrednosti“, — ali ne čujemo takega zaničevanja od bogatejih nasprotnikov v enomer baš mi revni Slovenci?

Lahko bi še spregovoril eno o državah, katerih upravitelji ne znajo varčevati z „državnim premoženjem“, marveč zapravljajo milijone za nepotrebne ministre in penzioniste, in za razne pijavke, a jim

slimo, pridemo do zaključka, da so oni isti kraji, v kojih je najprej vzkliklo, se razcevalo in mnogovrstnega sadu rodilo seme krščanstva, v prvi vrsti namenjeni nadaljnemu razvoju svete katoliške cerkve. Ta razvoj pa ovira še najbolj mohamedanstvo in grški nesrečni razkol. Zdi se pa, in razna znamenja nas v tem vedno bolj potrjujejo, da je slovanstvo pred vsemi poklicano, da odstrani te ovire.

Kar se tiče Turčije, zlasti evropske, so menda že šteta nje leta, kar pa zadeva razkol, nadejamo se trdno, da se tudi ne vzdrži dolgo, kajti razlogi, ki nas v veri očijo, so pač nični in prazni ter zasejani po tujcih na slovanska tla. Močni pa in tehtni so nagibi verskemu združenju. Slovani smo, bratje smo! Skupno častimo naša divna blagovestnika Cirila in Metoda, skupno molimo istega Boga-človeka v naših cerkvah, skupno proslavljamo nebeskega Očeta: jeden je torej Gospod, jedna vera, jeden krst — jeden bo di i pastir! In ko se uredniči, da bomo imeli jeden hlev in jednega pastirja, bode pač slovanstvo, na čelu mu sveta Rusija, tisti orjaški Samson, pred katerim bolestno zatpečejo vse nasprotné človeške in peklenke sovražne sile. Takrat bi utegnil Carjigrad nadomestiti Rim ter postati primernejše središče združenega katoličanstva.

Katoliške cerkve poglavarji so poskušali večkrat zediniti vshodno cerkev s zapadno, a ni se jim posrečilo, razmere so bile neugodne. Tudi je bila vsa stvar odveč doktrinarna, razumna — manjkalo je srcá; če se pa srce protivi, je tudi volja

jih primanjkuje za najpotrebniše državne naprave, kam pride naposled s takimi državami, — toda moj namen je, govoriti le o varčnosti, ki je tolikanj potrebna nam Slovincem.

Mi Slovinci smo zares ubog narod; velik del naše domovine je skoraj nerodoviten, to je naš Kras in del Notranjske. Silno se mora truditi naše ljudstvo po teh krajih, da si pribori najpotrebnišega za v usta in na život, po večini pa venderle primanjkuje. A je zopet mnogo krajev na Slovenskem, kjer je obilo pogojev za blagostanje, vender pa tudi prebivalci teh krajev tožijo o uboštvi.

Jaz sem prepotoval že skoro vso slovensko domovino in poznam navade, običaje in tudi razvade posameznih krajev še dosti dobro, radi tega lahko pritrdim opravičenim tožbam o uboštvi posameznih delov domovine, a zamorem o družih zopet trditi, da je krivo uboštva premalo varčevanja. Da je temu tako, hočem dokazati v naslednjih vrsticah.

Naše ljudstvo si v prvič ne zna ekonomično urediti svojih dohodkov in stroškov, marveč živi le bolj „v en dan“, kakor nanese prilika. Kadar so dohodki večji, t. j. ako n. pr. pridelal kmetič na polju, vrtu, vínogradu ter slučajno dobro speča svoje pridelke (dasi se to ne zgodi prav mnogokrat), tedaj si hoče „privoščiti“ po božji mili volji, mesto, da bi znal premagovati skušnjave in bi si razdelil priboljšek med vse dni po zimi in po leti, kar bi tudi njegovemu zdravju veliko bolj hasnilo, nego pa nespametno zapravljanje, popivanje itd. Po takih skokih čez mejo treznosti bolita glava in žep.

Zelo mnogo greši naše ljudstvo na kmetih ob posebnih „svečanostih in prilikah“ n. pr. ob krstih, porokah in še celo po pogrebih, na takozvanih „sedminah“. Ob takih prilikah se ljudje kar hočejo raztrgati v razkošnosti, meneci, da z brezmernim pitjem in jedanjem bolj proslavijo trenotek. Zlasti pa se mnogo greši zoper zmernost na svatbah. So kraji na Slovenskem, kjer se ljudstvo obnaša na svatbah kakor bi bilo blazno, tu je edini cilj: neopisno zapravljanje in onečaščenje božjih darov. Ako vidi n. pr. uradnik c. kr. davkarje tako zapravljanje na kmetih, kaj družega si more misliti, nego, da se temu ljudstvu prav čez vse mere dobro godi in da se samo laže, ako pravi, da ga tarejo davki itd. Seveda nemalokrat so tu le izposojeni denarji, za katere se ljudstvo razkošno „veseli življenja“, toda kaj, ako se podere svet, hrup in brezsmiselno zapravljanje mora biti! —

Bog varuj, da bi hotel karati svoj narod, ako proslavlja znamenite veselje prilike v svojem življenju z izrednim priboljšanjem na jedi, pijači itd., — take svečanosti so pristna narodna last in ne sme se jih opustiti, žal, da se jih je le že preveč opustilo, ki so kinčale naš narod z svojo lepo izvirnostjo. Ali hočem samo reči, da je način, kako se dostokrat proslavlja posebne prilike, poleg tega, da je za naše gospodarske

šibka. Danes je pa drugače! Slovani se spoznavamo in Rim nas spoznava, to pa so vesela znamenja, znamenja bližajočega se katoliško-slovenskega zmagoslavja.

Segrejmno se torej, ker brez gorkote nič ne vspeva. Bratje ljubimo se, kajti jednaka smrti je ljubezni mōč. Predsodki naj izginejo, nasprotja naj se ublažijo. Nova doba naj napōči: doba krščanskega bratoljubja in krščanske vzajemnosti. Sursum corda! laboremus, laboremus! In, ko dojde srečni dan, da se zopet zabliska na sv. Sofiji znamenje odrešitva — sv. križ, takrat bodemo tudi čitali na cerkvenem čelu zapisane sé zlatimi črkami besede: „Oprostilo nas je Slovane krščanstvo“.

O sreče dan, o dan veselji! Oj pridi, pridi, saj te že dolgo pričakujemo. Pričakuje te sivolasi starček Lev XIII., tesno mu je pri srcu, rad bi te objel, o izgubljeni sin! In, ko prideš, napravi ti velikansko pojedino, ne zmeščaj se za srd in nevoščljivost starejšega brata (t. j. romanskih in germanskih ljudstev, ki bi utegnili biti užaljena zaradi svetovno važnega dogodka). Takrat nastopijo pač novi časi. Ljubezen, ki zdaj pojema malo ne v slednjem sreči, vzplamti na novo, razna ljudstva (zlasti azijska) se pomladijo, znanosti se spopolnijo, sveta cerkev bo dihala prosteje, „Slavis autem nova lux oriri visa est, gloria, honor et tripudium“. Bodi!

Jestučev.

razmere predrag, tudi še zelo nesmiseln in prav nič časten in obuja v razumnem človeku celo smehljaj in pomilovanje.

Ni tu prostora, da bi našteval posamezne točke v takih slavnostih, le povprečno omenim, da se mora marsikaj opustiti in marsikaj zamenjati z manj prisvojenim in manj dragim, zato pa mnogo pomenljivejšim in idealnejšim, ako že ne z družega, pa z ozira na potrebno varčnost. Veselite se, slavite svoje narodne prilike, a za božjo voljo ne metajte denarja na cesto, katerega vedno zelo manjka!

Enako velja moj opomin mladini na kmetih za vse leto skozi. Naša mladina še vedno noče spoznati, da ni že vsa zabava in ves užitek v nezmernem popivanju, ponočevanju in razsajanju po krčmah, v pretepanju in — posedanju po zaporih z obvezano glavo, z občolčenimi udi. Marveč so to reči, ki ne delajo časti človeškemu dostojanstvu.

Mladenič, ki si trdo delal ves teden in tudi zaslužil kaj novcev, idi v nedeljo v krčmo, pij ga liter, polagoma tudi dva, to te še ne boče umorilo; tudi se malce zasukaj z domačimi dekleti na poštenem plesu. A v tem te vodi z mernost! Popivati pa celo noč in še celo strupeno žganje, zlivati pijačo v sé kar sé škafi, a se potem valjati po tleh kakor grda žival, — to je nevedno, surovo in nezdravo! Pleše se gotove ure, a nikdar ne vso noč in ne nesramno, pohujšljivo, kar opazujemo nemalokrat.

Človeška strast, enkrat vzbujena, navadno ne pozna meje in kadar prekorači mejo razuma, takrat postane usodna za človeško zdravje in imetje, da čisto tudi za vse njegovo življenje. Ali nimamo o tem svojih žalostnih izkušenj?

Koliko kazenskih razprav radi poboja in drugih pregeh nima izvora na plesiščih, ponočevanjih itd.? In koliko mladih življenj je za vedno uničenih po kaznih, izvirajočih iz vsega tega? Naša mladina bi storila dobro, ako vse to pomisli in si uredi način razveseljevanja tako, da take posledice izostanejo. Kajti razveseljevanje, ki rodi tožbe, kazenske preiskave, dolgoletne zapore, bolečine, sramoto in izgubo mirnega obstanka, tako razveseljevanje je trpljenje, beda, a nikdar užitek! To je treba preudariti in stvar postane gotovo drugačna. Je danes ljudi, ki celo pišejo po časopisih: pustite mladino, naj se veseli, ako jim brantite, bode proklinjala in s kletvijo storila več greha, kakor s plesom itd. To je naravnost zapeljevanje in klubovanje onim, ki želé mladini dobro. Jaz nisem ni za „samostansko“ življenje na kmetih in nisem za kletev, marveč za lepo idealno uživanje življenja, katero traja na zemlji le enkrat. Toda užitek bodi tak, da bode res užitek in ne bode rodil trpljenja. Veselice pa, kakoršne zagovarjajo oboževalci nezmerne razkošnosti, rodijo prav čisto slabe nasledke, kajti te veselice so izključno materijalnega značaja, ob katerem uživa za kratak hip le polt, a o čemer ne ve nič duša in čisti čut, nezmerno trpi pa — žep.

Naše ljudstvo bi pa pred vsem prav storilo, ako bi tudi glede razveseljevanja jelo misliti na varčevanje, brez da si poleg tega pritrga vsak trenotek užitka.

Časi so resni in še resnejši postajajo; vedno trša je za denar in zaslužki so vedno redkejši, potrebe čedalje večje. Kako marsikateri od nas bi hvalo znal svoji previdnosti, da je v mladosti hranjeval za one dni, ko ni več tako zmožen za delo in ni več toliko prilik zaslužku, kakor v dneh njegove mladosti in telesne kreposti!

Ali ne bi toraj kazalo, da prične naše ljudstvo varčevati in hranjevati in se razveseljevati brez velikih stroškov? Pričnimo pa že v zorni mladosti. Takoj ko si jameš deček ali deklica služiti novce, takoj se navadi jih devati v shrambo. To shrambo pa skrij tako, da nikdo ne ve zanjo razun tebe, ta skrivnost te bode vzpodbujala še bolj, da hranjuješ. Že v otročjih letih se bodeš nekako privadil hraniti, da ti bode pozneje celo igrača. Kako veselilo te bode pa, ko jameš služiti več in več in nanosiš v shrambo čedalje večje zneske! Stavim kaj, da ti bode posledaj stalno pred očmi, kako bi več prihranil, ta misel te bode navduševala pri vsem tvojem delu, v vsem tvojem življenju tako, da si bodeš okoli te misli uredil vse drugo. Iskal bodeš več prilik zaslužku in izogibal se vsaki priliki ne-

potrebne potrate. Tvoja skrita hranilnica bode tvoja zlata skrivnost, katere nočeš izdati nikomur. A vsi med seboj bi tekmovali v varčevanju, da bi bilo veselje in z vseh lic bi odsevala skrita radost o zakladu, ki ga ima vsakdo in za kateri zaklad ve le on sam.

Ali bi ne bilo to nekaj novega, nekaj posebnega? O potem bi kar samo ob sebi izginito tisto nesrečno in nerazumno zapravljanje in smešno razveseljevanje, ki ni nikomur v čast! Potem bi zadobile veselice vse drugačen značaj. V zavesti, da je vsakdo od njih že „premožen človek“, bi se naši mladeniči in dekleta veselili življenja na lepši, čistejši način, n. pr. ob prepevanju veselih pesmi in ob nedeljah ob nedolžnih igračah, ob zabavnih pogovorih itd. itd.

In kako kmalu bi zadobilo n. pr. življenje na kmetih ves drug značaj! Varčevanje bi se uvedlo križem domovine in duh varčevanja bi prevzel vse naše življenje. To bi bilo nekaj posebnega misliti, da naš narod postaje od dne do dne imovitejši, praktičnejši in srečnejši! Ali ni vredno, da se poskusim?

Pač še mnogo bi zamogel govoriti o tej točki, toda upam, da me moji dragi rojaki razumejo in srčno vesel bodem, ako obrodijo moje besede dober sad.

Delegacije.

(Konec.)

Delegat Vencajz je izjavil svoje pomisleke radi upliva, ki ga ima trozveza na notranjo upravo avstrijske države. Južne pokrajine niso samo po svoji zemljepisni legi, marveč tudi po neomahljivi zvestobi svojih prebivalcev trden bran habsburški monarhiji. Namesto da bi vlada ta zaklad varovala, postopa vsled trozveze v popolno nasprotnem duhu. Italijanstvo, nemštvo in madjarstvo škodujejo slovanskim narodom na jugu monarhije v gnotnem, duševnem in narodnem oziru ter jih globoko žalijo. Politični ideal Slovencev in Hrvatov je združenje vseh narodov nekdanje Hrvatske v okviru habsburške monarhije. To je stari ilirski program, in avstrijski cesar ima še danes naslov kralja ilirskega. S stališča teh narodov ne bi se ugovarjalo trozvezi, ako bi se varovale enake pravice vseh prizadetih narodov.

Ali zveza z Italijo je za Avstrijo, posebno za Jugoslovane, prej v škodo nego v korist. Dejstvo, ki se sicer ne dá raztolmačiti, da se Dalmacija in avstrijsko Primorje tako popolno zanemarjata, tolmačijo si jugoslovanski narodi edino le vsled zveze z Italijo. Italija si že upa sanjati, kako objame popolnoma jadransko morje, ko si osvoji dežele, ki so sosedje Dalmaciji. Med tem, ko se smatra pri nas uže akademično zapravljanje, ali naj bi se združili slovanski narodi ob Adriji, kot veleizdajstvo, dovoljujejo si irredentski poslanci v Rimu najbrezobzirnejše govore o Veliki Hrvatski, ako dovoli naša vlada Hrvatom kako srednjo šolo. Govornik opisuje dalje usodopolni upliv vinske klavzule za jugoslovanske dežele ter pride do zaključka, da zveza z Italijo in trgovinska pogodba, ki iz njega izvira, pomenjata za Jugoslovane najhujše oškodovanje.

V svoji domovini, v južnih delih monarhije, odpravljajo se Jugoslovani od sedelovanja v deželni zborih, med tem ko se v tirolskem deželnem zboru kujejo kot beli dan očitni načrti za prihodnost ter se jim pot pripravljajo. Potem govori o dogodkih v deželnem zboru štajerskem ter dokazuje, da ti dogodki so prisilili štajerske Slovence k abstinenici. Ta abstinenca se torej ni začela brez veljavnega uzroka, kakor se je drznil neki delegat iz Štajerske poročati Njegovemu Veličanstvu.

Namen, da bi se ob Adriji slovanski živeli pologoma zatrl, kaže se vedno jasnejše. „Piccolo“ je pred nekaterimi dnevi odkrito povedal, da finemu taktu sedanjega namestnika v Trstu gre hvala, da se Italijani ne izzivljajo več z nekimi klici. Ti klici slovanskega pobivalstva so: Živila Avstrija in enaki. V istem mestu je bil pa Garibaldijev sin sprejet z nenavadnim navdušenjem in sijajem. Čuditi se je, da je k temu slavu pripomogel tudi avstrijski Lloyd, katerega država podpira, ter da je prepustil v ta namen brezplačno en parnik.

Hrvati in Slovenci ne zahtevajo tega, kar je sosedovo, ali najglasneje morajo proti temu ugovarjati, da se jim vztrajno kratijo in jemljejo pravice s pomočjo državne oblasti v vseh strogah javnega življenja. S tem da se italijanskemu življu vedno daje prednost, pripravljajo se, kakor vse kaže, prihodni dogodki, kateri se morejo prepričati edino le s pomočjo Jugoslovancev. Iz teh razlogov ne nabaja trozveza simpatij v jugoslovanskih deželah do današnjih dnij. Želeti bi bilo, da ne bi minister zunanjih zadev mislil, da se more vladati tudi brez teh simpatij. Morda mi poreče, da kot nositelj zunanje politike — novodobni Atlas

— se ne more spuščati v take podrobnosti. Ali nič naj se ne smatra kot majhno, kar more utrditi trozvezo, kajti samo na bajonete se nazadnje vendar ne moremo naslanjati. Nismo nasprotniki trozveze, zaključki govornik, ako nam minister zunanjih zadev koristi trozveze nekoliko bliže postavi, namesto da moramo vedno le njeno težo nositi. Naj minister objektivno in blagohotno prouči politični in gospodarski položaj Jugoslovancev; naj se uvede sistematično preosnova južnih pokrajin, kakoršno zahteva ravnopravnost narodov in krist Avstrije.

Vencajzu je ugovarjal istrski poslanec Gambini ter se drznil trditi neresnico, da je na Primorskem popolnoma svobodno ondodnim Slovanom posluževati se njihovega jezika pri deželnozbornskih razpravah. Gambini, ki je že v prvi seji delegacij v obraz cesarju lagal, izrekel je tudi tu brezvestno laž, ko je hotel utajiti stvari, o katerih že kriče vrabci po strehah naše Avstrije. Mož je hotel utajiti, da slovenski in hrvatski poslanci Istre, ne le, da niso smeli govoriti v svojem jeziku v istrskih zbornicah v Po-reču, Pulju in Kopru, marveč da v vseh teh zbornicah niti niso bili varni svoje časti in svojega življenja. Kaj pa se je godilo v zbornici tržaški? Gambini je pritajil, da je tržaška galerija v neki seji hotela z okvirji in steklenicami pobiti slovenske poslance, ker so se samo prikazali v zbornici, niti da bi spregovorili slovensko besedo. tako je Italijan Gambini nalagal tudi delegaciji.

Dopisi.

Iz Kozane, dne 30. maja. (Odgovor dopisu „Iz Brd“ v „Gorici“ z dne 25. maja št. 42 in 18. maja št. 40.) — Da se ne bode dolžilo „nepoklicanega“ zagovornika, kateremu pritrjujem celotno, podpisem se s polnim imenom in želim, da bi junaški dopisnik tudi storil tako, da se ne bova prala „v motnej vodi“, ampak se videla iz obraza v obraz. Pošten človek se ne skriva.

Starašinstvo je bilo resnično sklenilo, da se ne bo več plesalo, a isto starašinstvo (župan je namreč odstopil v tej zadevi svojo oblast njemu, namreč starašinstvu) je v seji dne 19. avgusta 1899, zap. št. 2709 pri točki „proti predlogi“ (predlog starašine g. Franceta Prinčiča), sklenilo dovoliti po en javen ples vsako leto v vsakem katastru. Ali je mar župan kriv temu? Ali ni starašinstvo kompetentno popravljati že storjene sklepe? Ali ni župan, da bi javne plesse še bolj onemogočil, predlagal v isti seji visoko takso 50 gld. za vsak javen ples, s pristavkom, da ako se mu tega ne odobri, odstopi kot župan naravnost? Vidite, kako se je bal za stolec, o katerem govorite, da se mu maja! Misliti, misliti, potem govoriti in pisati, dragi nepremišljeni dopisnik! Nadalje: ni res, da je bilo sklenjeno, da se ne bo godlo, če ne podpišejo prošnje vse starašine kat. občine, marveč je župan iz lastnega nagiba, da bi javne plesse še bolj preprečil, to zahteval od mladeničev. Ni bilo torej neobhodno potrebno in bilo je tudi nemogoče, dobiti podpisov vseh starašin iz Vipolže, ker sta bila dva na potovanju v Rimu (tudi podžupan), zato se je dalo izjemno dovoljenje brez vseh podpisov. Ali se nadalje ni plesalo v dobah vseh drugih županov, koje se vendar ni napadalo, večkrat (v vsakej vasi in frakciji celo poljubno), nego v dobi podpisanega, v kojeh se cela leta ni plesalo in je uprav on te zelo omejil? V plesu se je res šlo pod njim „rakovo pot“ in kje še drugod? Ali se nadalje nisem ravno jaz brigal za cesto Vipolže-Kormin po svoji moči najbolj, če tudi so bili tedanji Vipolžki obč. zastopniki proti grajenju te ceste in jo sprejeli le po mojem trdem prigovarjanju? Ali ni pisalo županstvo v tej zadevi večkrat na magistrat v Kormin in ga priganjalo ter pretlo še celo s tožbo (dopise se lahko citira z datami)? Ali nisem hotel celo priganjati Korminčane petom višjih oblastnij, da me ni ustavljal med drugimi tudi vrli podžupan iz Vipolže gosp. Anton Skolaris, ki je rekel, da bo v tej zadevi sam privatno interveniral s Korminčani, češ, da bi jih tako priganjanje še bolj segrelo in bi se namen dosegel še težje? Bodite g. dopisnik le pravičen! Nadalje: napisano ni bilo ravno, da je župan kriv, da se je plesalo pri „ekstra“ krčmarju itd., a kedor je pazljivo sledil besede, moral je razumeti, da se besedam nanašajo na župana (saj nismo taki tepci!) To svedočijo besede: „a ta „bal“ je dobila (od koga?) mladina le vsled tega „ekstra“ krčmarja itd. itd. Svet napreduje, a mi nazadujemo, gremo rakovo pot. Vlečemo se za našim „von“-om v Kozani itd.“; ali ni vse

to v zvezi? Kaka logika bi bila drugače? Odkod bi se izvajali zadnji omenjeni stavki? Da pa ti stavki niso resnični, bi dopisnik, ako je resnicoljuben, lahko spredel sam in ako želi, mu resničnost prihodnjic lahko dokaže, kar bi že storil danes, a dopis bi narastel preveč, ter končno omenjam še, da tudi obljubljeni kanoni za strelne postaje so bili v Vipolzah, preden so se slišale dop. kanonade proti županu; prihodnjic ako bo treba pride na dan več nepostavnih dop. kanonad, da bode svet strmel.

Hoteli ste z Vašim dopisom meni majati stolec, morda v prilog sebi? Smešno!

Anton pl. Reya, župan.

Op. ure d. Sprejeli smo ta dopis, da pokažemo svojo nepristranost v smislu pregovora: „da se pravi glas spozna, treba čuti — dva zvana“.

Politični razgled.

Položaj.

Naš notranji politični položaj je skrajno kritičen. Po listih se pa kopiči toliko in toli nasprotujočih si govoric, da je skoro nemogoče kontrolirati, katera izmed njih bi bila le količkaj verjetna. Nemški načelniki raznih strank leve so se zbrali v nedeljo na Dunaju k posvetovanju.

O čem da so se prav za prav pogovarjali, ni še natanjko znano. Nekateri listi poročajo, da so se posvetovali o tem kako zadušiti češko obstrukcijo.

Drugi pa trde, da so se zbrali na željo vlade, da bi se namreč spet pretresale nekatere zahteve Čehov, od katerih vresničenja je odvisno, ali bodo Čehi tirali še nadalje obstrukcijo ali ne.

Praška „Politik“, pa odločno zanikuje, da bi bili stavili Čehi kake zahteve.

Nadalje se zatrjuje, da so se vršila te dni pogajanja med voditelji Čehov in Nemcev nahajajočimi se v Budapešti pri delegacijah, ter da so se ta pogajanja popolnoma izjavila.

Po teh poročilih bi imel državni zbor še samo jedno ali dve seji in bi bil potem odložen, ako ne celo razpuščen.

Kaj je torej resničnega na vseh teh domnevanjih, si ne more misliti danes nikdo.

Najzadnja poročila govore pa celo v odstopu nekkih ministrov.

Sklep delegacij.

Včeraj so delegacije končale svoje delo. Predvčeranjem pa je bil drugi obed delegatov pri cesarju. Cesar se je kakor po navadi tudi letos pogovarjal po obedu z raznimi delegati. Posebno dolgo se je pa pogovarjal s češkim delegatom dr. Pacakom.

Govor se je sukal o kritičnem notranjem političnem položaju.

Cesar je namreč rekel dr. Pacaku, da so nastali pri nas resni časi.

Dr. Pacak je pa odgovoril, da jih niso zakrivil Čehi.

Čehi žele miru in so popolnoma za to, da začne jedenkrat parlament normalno delovati. Prosil je cesarja, naj bi se hotel prepričati o čeških zahtevah, stavljenih do vlade.

Čehi nočejo delati krivice nobeni narodnosti, torej tudi Nemcem ne, zahtevati pa morajo svoja prava.

Cesar je izrazil svojo nezadovoljnost nad tem, da so Čehi napadali ministra zunanjih rečij.

Pacak je odgovoril, da jih je ogorčil način, kako je grof Goluchowski odgovarjal na njih opazke.

Cesar je tudi opomnil, da je predložila vlada nov načrt jezikovnega zakona za Češko in Moravsko. Dr. Pacak pa je odvrnil, da takega jezikovnega zakona bi Čehi ne mogli vsprejeti ter je prosil cesarja, naj bi se ta jezikovni zakon ne uveljavil s pomočjo § 14, ker bi vzbudil med češkim narodom skrajno nejevoljo.

Vojna v južni Afriki.

„Sto psov je zajca smrt“ bi se lahko reklo danes glede položaja na bojišču v južni Afriki. Angleži so hoteli dobiti v last obe bogati republiki v južni Afriki za vsako ceno in v ta namen niso štedili ni denarja ni človeške krvi. Okoli 20.000 mož vojaštva in okoli 200 milijonov funtov šterlingov denarja so že žrtvovali, da so prišli na oni cilj, ki se jim bliža zdaj. Z dvajsetkrat večjimi vojnimi četami so se vrgli na Bure, da jim po vsej sili iztrgajo domovino in toliki premoči se Buri ne morejo več ustavljati in morali se bodo udati. V tem trenutku je morda že vsa vojna blizo končana, kajti maršal Roberts je, kakor poročajo najnovejši brzojavji, zebližu cilja svojega krvavega dela, v Pretoriji, sedežu Transvaala, dočim je zlato mesto Johannesburg že prej zasedel. Druge angleške čete se bližajo od vseh strani v polkrogu središču Transvaala, kjer se utegne uneti v bližini glavnega mesta Pretorije glavna bitka, kajti pri Mayertonu se zbirajo vse burske čete za odločilni boj. Ta boj se pa morda niti ne bode bil, ker utegne prej priti do kapitulacije Burov, v kar svetuje predsedniku Krügerju sam vrhovni poveljnik Botha. Angležki listi že zmagovalno pišejo, da bo

kmalo „vse končano“, da Roberts kmalo proglasi obe republiki za angleško posest ter da sploh ne bo nobenega sklepanja miru. — Angleži bodo kmalo gospodarji v južni Afriki, to je za v prvo resnica, ali vpraša se: s kako vestjo bodo uživali Angleži to posest? Oni v vsem svojem vojnem nastopanju proti Burom niso dokazali nobenega junaštva in nobenega samozatajevanja, marveč so šli v ogromnem številu svojih čet nad Bure kakor na lov na zajca. In to ni junaštvo. Buri so prelili svojo junaško kri, da ohranijo svojo domovino, a zdí se, da še ni spregovorjena zadnja beseda, čuti se, kakor da to besedo še utegnejo spregovoriti one velevlasti, ki ne morejo mirno gledati, da bi ošabna Anglija nastopala kakor absolutni vladar vsega sveta in iz tega se utegnejo razviti šele nove zapletke.

O podrobnostih vojnega gibanja poročajo listi še to le: angleški vojni urad je sklenil, da odpošlje na bojišče še 11.000 mož, čeravno je v Afriki že 240.000 mož. V Londonu vlada vsled tega sklepa nevolja, ker da itak zadostuje ono število 240.000 mož, da se izvrši vse.

General Botha je došel v Pretorijo, da se pogaja s Krügerjem o mirovnih pogojih. Botha in predsednik Oranje države Stejin sta za kapitulacijo, Krüger za vojno do zadnjega; on še vedno upa na izvenredno pomoč, odredil je tri prošnje dneve k Bogu za odvrtitev vojne nesreče. Naposled vztraja še pri svojem prvotnem namenu, da v skrajnem trenutku ukaže razdijati mesto Johannesburg tako, da ne ostane kamen na kamnu in razstreliti vse tamošnje zlate rudnike poroča se celo, da se to hoče izvršiti, ko se bodo nahajali ondi Angleži z Robertsom vred. Nekaj to pomeni, da Krüger tako trdovratno vztraja. Vender je še z Stejinom priredil vse za pravočasni beg.

Domače in razne vesti.

„Centralna posojilnica“ ki se je odprla včeraj, posojuje na menjice po 6%, na intabulacije pa po 5¹/₂%.

Deželna deputacija pri cesarju. — Kakor je znano je sklenil naš deželni zbor v svojem zadnjem zasedanju, da pojdí posebna deputacija, izbrana iz členov deželnozborskih se pokloniti cesarju ter ga prositi, da bi osebno počastil goriško deželo, ko bo ona letos slovesno praznovala 400 letnico, od kar je prišla pod žezlo habsburških vladarjev. — Zdaj doznajemo, da sprejme cesar to deputacijo dne 11. junija tega leta.

Katoliško društvo slovenskih učitelj je imelo dne 20. maja svoje 20. zborovanje. Predsedoval je velečastiljivi gosp. dr. Josip Pavlica ki je govoril nekoliko o prvih dveh kiticah himne „Veni creator“ in o češčenju sv. Duha.

Predsednica je govorila o nalogi ženske v človeški družbi. Gospica P... je deklamovala Stritarjevo poezijo „Ljudmila“. O tej poeziji in sličnih je napravil gospod predsednik nekaj jako poučnih in velevažnih kritičnih opazk, in vnela se je živahna debata. —

Pri tem zborovanju se je pela „O sanctissima“ in samospev „Srce sirota“. Društvena peta maša bo dne 2. junija ob 8. uri v cerkvi sv. Ivana.

Justus Verus. V predzadnji številki našega lista smo priobčili nam poslano notico o „Justusu Verusu“, ki je kuratu Koblarju v nekem „Narodovem“ podlistku očital „plonkanje“ njegovih spisov, a se je pri tem korenito blamiral. V isti notici ni nikjer navedeno ime prof. Seidla. Sobotna „Soča“ se je pa spravila spet na nas, češ, da vedoma obrekujemo prof. Seidla ter da trosimo o njem laži med svet. — Ponavljamo, da v naši notici ni bilo nikjer navedeno ime prof. Seidla, ponavljamo dalje, da nam je bila ista notica doposlana ter da nam je bila zadeva, ki služi za predmet notici, popolnoma neznan in se nismo za njo nič brigali. Še-le „Soča“ nas je podrezala, da smo začeli o stvari nekoliko poizvedovati. In ta poizvedovanja so nas dovedla do zaključka, da niti danes ne trdimo, da bi bil spisal dotični podlistek v „Narodu“ prof. Seidl, kakor tudi ne prisežemo na to, da ne bil bil on istemu podlistku kumoval ali bil celo njega duševni oče.

Zadnja „Soča“ piše, da je dr. Tuma bil pripravljen odstopiti od ravnateljstva „Goriške ljudske posojilnice“, ko je zvedel, da je vlada potrdila pravila „Centralne posojilnice“. — Resnica je, da je le na videz delal, kakor bi hotel odstopiti; v srcu pa si mislil drugače. Tako je na pr. ponudil predsedništvu dr. Franku, a za njegovim hrbotom je trdil, da dr. Franko ne sme postati predsednik Posojilnice, ker je „odvetnik“. Tudi dr. Kosu je rekel, da hoče odstopiti. Ta je takoj razvidel, da dr. Tuma to le na videz dela; vendar mu je rekel: „Če nočete biti več predsednik in ravnatelj Goriške posojilnice, naznanite to pismeno ostalim odbornikom. Ti si bodo že potem pomagali“. Dr. Tuma je nato odgovoril, da se mora še prej o tem koraku posvetovati s svojimi ožjimi prijatelji. In od takrat ni več govoril, da hoče odstopiti.

V znamenju — pik. Naše „trgovsko obrtno društvo“ — tako poroča „Soča“ —

tako napreduje, da je naravnost občudovati delavnost društvenega vodstva. V ta namen se je „gibal ves aparat“ in vzpodbujalo se je tudi po — časopisih (sledí 6 pik....) Poučne besede niso padale na skalovje: ustanovljena je že „mizarška zadruga v Gorici“, v „pravi tek“ pride — v kratkem, tovarna(?) za nadplate že pošlje, o stolarski zadrugi se živo razpravljajo, istotako so „na dnevnem redu“ — krémarske zadruge (sedem pik....) — Obrtni muzej je v „polnem teku“, zanj se zbira že prispevke. Nekteri odlični rodoljubi so poklonili že lepe svote (pet pik....). Društvu „vejejo“ nasproti dvojni — „različni vetrovi“, ali to ga ne moti, — društvo sledi principu: razmišljati, razmišljati in zopet razmišljati in vse prevdariti, potem še le na dan s — projektom. „Poizvedovanja“ se vrše tudi z ozirom na „neke“ tovarne, (pa ne morda papirnice v Podgori? Op. stav.) „ki bi bile za nas velikanska pridobitev“. Dejstvo pa, da je toliko — projektov že „v teku“, je vzrok ta, da jih je poklical v življenje „živa potreba“. Obrtniki sami prihajajo v društvo, prosit, da se jim „pomaga slediti“ modernemu novemu razvoju obrti in trgovini. „Za danes se nam je omejiti na en sam vzgled (šest pik....)“

Zdaj sledi poročilo o shodu „čevljar-ske zadruge v Mirnu“. V tem poročilu sicer ni nič — pik, pač pa bliščijo imena: Kristan, Gabršček, dr. H. Tuma. — (Predsednik Dekleva se je, kakor po navadi, omejil na „otvoritev zbora“, predsedoval pa je najbrže pri banketu).

Gabršček je na tem shodu dejal, da je shod večinoma „informativen“, potem pa je vprašal navzoče zborovalce, kje nje čevlji žuli (kje njega „žuli“, o tem je bržčas molčal). Na to vprašanje se je vnela „živahna debata“. Vse pripovedovanje zborovalcev pa je pričalo jasno, „da tako, kakor je šlo do sedaj, ne sme iti več, da tu treba izdatnega leka“. Dr. H. Tuma je pojasnjeval „bistvo čevljar-ske zadruge“, — Kristan je pa „v kratkih potezah še enkrat predočil celo stvar“. Dovolj. Mi sicer vemo da se bo „Soča“ takoj obregnila ob nas, češ, da se utikamo v stvari, ki nas ne brigajo itd. itd.

Kaj pa bode „Soča“ odgovorila, za to se res ne brigamo, marveč glasno izjavimo, da „trgovsko obrtno društvo“, ako ga bodo vodili taki voditelji, gotovo ne pride do željenega cilja. Ti gospodje ne smejo misliti, da imamo drugi v teh rečeh zastrte oči, pa, ako bi jih tudi imeli še tako zastrte, na tem poročilu v 62. št. „Soče“ poznamo, da stvar ni v resnih rokah. To je sam „bič — puč“, pa nič drugzega! „Soča“ hoče le vreči svetu peska v oči, kako zelo da so njeni patroni zavzeti „za blagor našega trgovca in obrtnika“; na vsaki vrsti njene tozadevne pisave pa se pozna, da tu sodi le — slepec o barvah. Vse „delovanje“ teh ljudi se suče okoli samih — projektov, katerim se pa vže naprej vidi, da so, ob njihovem sodelovanju, neizvedljivi. Tu je vse v nekem „teku“, a kam, to si je lahko misliti. Ti ljudje se nam vidijo tako, kakor izvestni, po židih vzdrževani delavski odrešeniki, kateri že leta in leta rešujejo socialno vprašanje in zadržujejo delavce, da bi ga sami zares ne rešili na kak vprašanje morda židom neprijeten način, katero vprašanje pa še do danes ni rešeno. Značilno za dobrohotnost voditeljev „trgovsko-obrtnega društva“ je to fakt, da se v svojih poročilih dosledno izogibljajo povdarjati, da je baš židovski kapitalizem z svojo nadprodukcijo in nesramno konkurencio in sleparskim blagom uničil malega obrtnika in da ne povedo, na kateri način se mislijo po robu postaviti tej nevarni konkurenci. Toda, kako li? Ljudje, ki celo odobravajo židovski kapitalizem in ki vsak dan z gradimi psokami blatijo one, ki so nasproti židovskim pijavkam zares uneti za čedno gospodarsko delo v prid krščanskega ljudstva, — taki ljudje pač ne bodo delali za rešitev obrtnega stanu iz kremljev kapitalistične hidre. Kdor tava za takimi voditelji, trati le dragi čas in tava prav gotovo še globlje v pogubo.

Vse te fanfare so le golo slepilo in naposled se bodo naši obrtniki prepričali, da so vsi ti obeli, načrti in projekti le same prazne — pike. Obrtniki naj se zavzamejo za svojo stvar sami, ker jo najbolj umejo, izvestnim „voditeljem“ pa naj citirajo Prešernov sonet, ki začne:

„Apel podobno na ogled postavi — —“.

Kaznovana sebičnost? — Pod tem naslovom nam piše „kmečki mladenič s Krasa“ sledeče: V 62. št. „Soče“ je nek drug „mladenič“ izrazil hvalevredno misel, da postani ruščina naš splošni občevalni jezik. Mi kraški zavedni kmečki mladeniči se tudi hočemo pridno lotiti učenja ruščine in porabiti priliko, ki se nam nudi v rusko-slovenskem slovarju, katerega prodaja „Goriška tiskarna“ A. Gabršček. Ako bodo sledili vsi „kmečki mladeniči s Krasa“ (in ne dvomim o tem) mojemu vzgledu in si kupijo slovar, utegne „Gor. tiskarna“ A. Gabršček narediti še precej dober „gšeft“, kajti kmečkih mladeničev je veliko na Krasu. Dopis onega „kmečkega mladeniča“ v „Soči“ je po Krasu tako navdušil, da nameravajo celo „stanjel-ski limonadarji“ ustanoviti „ruskij kružok“ in si naročiti več slovarjev, iz samega nag-

nenja h Gabrščeku in „Soči“, ker pravijo, da rajše govorijo ruski, nego pa jezik onega gospoda, ki se jim je tako grdo zameril z svojo — slovensko brezobzirnostjo. Tako hočemo kmečki kraški mladeniči biti celo v vzgled tržaškim Slovencem, ki so tako kratkovidni in ne poznajo važnosti učenja ruščine za slovansko bodočnost Trsta, niti da bi pokazali svojo simpatijo za A. Gabrščka s tem, da si pridno kupavajo rusko-slovenski slovar. — Z ostalimi navdušenimi iz „Soči“ in „Prim.“ in druge. — Obžalovali smo pa tu na Krasu le, da ni temu dopisu prizanesel — državni pravdnik in je zaplenil „Sočo“ zaradi enega stavka v istem ter tako naredil za par srebrnih kron škode lastniku tiskarne, A. Gabršček. Koliko slovarjev mora prodati „Goriška tiskarna“, da pokrije z dobičkom od istih škodo, ki jo je zadela po tej zaplembi! Nekateri pri nas, ki so menili, da je tisti dopis napisan le v — reklamo za rusko-slovenski slovar, so mnenja, da je bila ta zaplemba božja kazen za sebičnost Gabrščekovo, ki misli najprej na „gšeft“, a „narodno navdušenje“ da mu je le sredstvo v dosego tega cilja. Toda takih misli jaz nisem in pravim, da se je Gabrščeku zopet godila le — vnebovpijoča krivica.

Popravek g. Franceta Pignatarija.

Kdor je čital v predzadnji „Soči“ popravek g. Franceta Pignatarija, katerega je poslal nam, da ga priobčimo v našem listu, se je prepričal, da ni to nikak popravek, kakoršnih omenja § 19. tiskov. zakona. Zato nam pa tudi vsak razsoden človek popolnoma pritrdi, da ga nismo priobčili. Le dr. Tumovo glasilo, katero je že nebroj popolnoma pravih popravkov vrglo v koš, se togoti nad nami, ker nismo ustregli ne g. Pignatariju ni onemu, ki je popravek spisal. Kar kvasi dr. Tumovo glasilo o g. Pignatarjevih dolgovi, to je pač njegova reč, kajti mi nismo nikjer trdili, da bi bil g. Pignatariju komu kaj dolžan, Sicer pa jasno in glasno povemo dr. Tumovemu glasilu, da bi se njegovi pristaši malo ne skoro sesteli lahko na prste, ki ne bi viseli, ali pri posojilnici ali pa pri zadrugi. Lopovščine, katere bo dr. Tumovo glasilo spet napisalo zaradi te naše opazke — naj si pa raje prihrani, da jih bode tam večji kup.

Laška šola v naših Brdih?

Na obnem zboru „Lege“ v Arco v Trentinu se je baje sklenilo, da treba prodirati z italijanstvom proti Goriškem. Sklenili da so ustanoviti več poitalijančevalnih šol v goriški okolici. Za prvo se ustanovi tako šola v St. Lorencu Nebeljskem v Brdih. Italijani so najbrž mnenja, da narodno napredna alias požidovljena stranka kakor nalašč pripravlja temelj i narodni neznačajnosti mej Slovencev na Goriškem ter da prvi sad, ki ga obrodi ta framazonska razdrapanost med našim ljudstvom, bode ta „Legina“ šola. — Naše ljudstvo naj pri tem misli, kam zabrede, ako se tesno ne oprime svojih pravih dobrotnikov in varuhov njihove narodnosti, naše zveste duhovščine in bi hotelo slediti ljudem s kosmato vestjo ki pravijo: naj rajši narodnost in narod hudič vzame, ako oni ne zapovedajo več.

Padel pod most — pa tudi zginil.

V torek po noči okoli 11¹/₂ ure je videl nekdo sloneti človeka opravljenega v kolesarski obleki na obzidku mosta, ki pelje čez potok Korenj iz Placute proti semenišču. Kasneje pa ob jedni uri po polnoči je zaslišal blizu mosta stanujoči zlatar še precej močen „štrbunk“ in za tem pa klice na pomoč. Poskoči hitro k mostu in užge žveplenko. Videl ni ničesar pod mostom, nego čul je samo stokanje, a na mostu bila je čepica kakoršne nosijo kolesarji. S. steče hitro v kavarno pri Marziniju, ter pove tam, kaj se je zgodilo. Z nekim ponočnim čuvajem in še z drugimi ljudmi se poda S. na lice mesta. Splazijo se pod most — a o človeku ni bilo ne duha ne sluha. Vtopil se v vodi ni, ker je jako plitva, ter bi ga v njej gotovo videli. Obvestili so policijo. Toda stražniki so zaman iskali izginolega. Kaj je moglo torej to biti? Najbrže se ga je kdo hudo nalezel. Spravil se je potem na mostov obzidek, ter na njem zaspal, a se v spanju prekucnil — v Korenj. Ker pa mu ni bilo všeč, da bi o tej nesreči drugi izvedeli, posebno časopisi, ki tako radi izčenčajo vse kar vedo in še več — potegnil se je v kak kot — od koder je kasn je kakor je vedel in znal — lezel proti dor 1.

V tovarni za celulozo v Podgori

se je opekel dne 28. t. m. delavec I. Markon tako, da so ga morali prenesti v bolnišnico.

V Gabrijah so volili novega župana.

Tekom treh let je novi župan že četrti, ker se je dosedaj še vsaki odpovedal. — Solo so zaprli na štirinajst dni radi oslovskega kašlja, ki se je razširil med šolsko mladino.

Napad z namenom umora.

Napad na Repentabru neki France Purič napadel tamošnjega učitelja g. A. Fakina z namenom, da bi ga umoril.

V Postojno bodo binkoštni pone-

deljek vozili posebni vlaki iz Ljubljane, Reke in Kormina po znižani ceni.

Razglas. Dež. odbor goriški vabi lastnike zemljišč v obližju goriškega mesta, da jih ponudijo na prodaj, toda v obsegu vsaj 12 oralov skupaj. Take pismene ponudbe je podati do konca junija t. l. deželnemu odboru, obsegajo naj zraven kupne cene, računjene za vsako oralo, natančen popis lege in kakovosti zemljišča. Povedati je tudi, v katerem času se lahko izročé v fizično posest. Deželni odbor si pridružuje, da izbere tisti zemljiščni obseg, katerega spozna najprimernejšim za zgradbo deželne narišnice.

Na črešnji obvisel. Merlak Alojzij iz Rihemberga je splezal na črešnjo, da bi nabral črešnje. Po nesreči se pa prekucne iz višjega vrha ter obvisi slučajno na nekem drugem nižjem vrhu. Pri tej priliki si je revež tako razparal desno prsno stran, da so ga morali pripeljati k usmiljenim bratom.

Društvo avstrijskih vinotrzcev — proti odpravi vinske klavzule. — To društvo je naročilo svojem odboru, da stavi pri vladi potrebne korake, da se pri prihodnjem sklepanju nove trgovinske pogodbe z Italijo ne odpravi vinska klavzula.

O stavki v Vevčah poročajo, da je ravnateljstvo papirnice prej ko zdaj ostalo surovo in brezobzirno nasproti delavcem. Ker delavci niso zadovoljni, da bi se pri ženskem delu zvišal zaslužek samo za 6 vinarjev in pri moškem za 10 vinarjev ter zahtevajo nekaj več, zapovedalo je ravnateljstvo onim delavcem, ki imajo stanovanje v tovarni, da morajo tekom 24 ur zapustiti tovarniška stanovanja, na kar so izjavili delavci da se umaknejo le sili. Na pritožbo proti aretovanju Brielja je prišel odgovor iz Gradca, da ga sodišče ne izpusti. Krščanski socijalci so izročili stvar odvetniku. Glede računov bolniške blagajne se tudi ni stvar rešena. Vodstvo papirnice, ki je nemško, hoče na vsak način kljubovati slovenskemu krščanskemu delavstvu, to je že v njega naravi.

Šola na Muti lepo propeva. Otvorila se je o veliki noči, in brez vsake agitacije se je oglasilo toliko slovenskih otrok, da se niso mogli vsi vsprejeti. Drugo leto se bo moral otvoriti drugi razred. Šolsko vodstvo prosi strokovnih knjig za učiteljstvo in poučnih, kakor tudi zabavnih za mladino, da se bo mogla napraviti prepotrebna knjižnica. Narodnjaki, pomagajte obmejnim Slovincem!

Nov vožni red za Gorenjsko. Imeli smo priliko vpogledati načrt za novo trajno ureditev osebnih vlakov za Gorenjsko, ki se vpletje v jeseni. Vozila bodeta na Gorenjsko dva nočna vlaka. Prvi odide iz Ljubljane ob 10. uri zvečer, drugi ob pol 1 uri. V Ljubljano pride prvi jutranji vlak že ob pol 5. uri, drugi (potresni, ki pa bode vozil skozi do Trbiža) ob pol 9. uri. Ostali vlaki vozili bodo kot poprej.

Po dunajskih občinskih volitvah. Dunajski židje so temeljito podlegli nasproti krščanski organizaciji pri zadnjih občinskih volitvah, dan o bračuna za toliko krutosti židov nasproti krščanstvu je nastopil, judje so prišli do spoznanja, da traja „svaka sila do vremena“. V tem spoznanju, se trkajo nekateri od njih na prsa in očitajo židovskim kolovodjem, da so si baš z svojo brezobzirnostjo nasproti kristjanom največ pokvarili ter svetujejo za bodoče več previdnosti in manj očitnega nastopanja. — Taki dobri nasveti pa bodo težko kaj izdali, kajti judom in po njih zastrupljenim elementom je brezobzirnost in sleparstvo naravna potreba, zato jih pokoplje. To bi si naj zapomnili vsi, ki zagovarjajo židovsko taktiko.

*** Ljudsko klanje radi odpeljanega dekleta.** V Sunji na Hrvatskem se je zgodilo vsled otmice, slabe navade prisilnega odpeljanja deklice pravo ljudsko klanje. Nek Kaludjerski je lazil za Marijo Stjepanović, lepo hčerko ondotnega premožnega kmeta. Deklica mu je menda ljubav vračala, ali stariši niso privolili v poroko, zato je Kaludjerski z svojima prijateljskoma Milanom in Jakobom Djuričem izmislil si „otmico“ ter so na nekem plesu Marijo prijeli in odpeljali na dom Kaludjerskega. Stari Stjepanović z dvema sinovoma se je podal k roparju svoje hčerke in jo zahteval nazaj. Starec in sinova sta pričela streljati v hišo, a tudi iz hiše je prišel odgovor. V tej bitki je bil usmrčen brat Marije, Kaludjerski in njegov prijatelj Milan in je tudi Marijo zadelo v roko. Njen jok ob mrtvih truplih, da je provzročila toliko nesrečo, je bil zaman.

*** O preganjanju kristijanov** se zopet poroča iz Pekinga na Kitajskem. Med Faktinfu in Pekinom so izgredniki uničili kristijanom mnogo premoženja; 73 kristijanov so živih sezgali.

*** Delavec bogat dedič.** Frank E. Broocks, mašinst, živeč v Londonu Ont. v Ameriki, je dobil obvestilo, da je podedoval ogromno posestvo v Kaliforniji, vredno 9.000.000 dolarjev. Njegov stric si je pridobil tako ogromnega premoženja na kalifornijskih zlatih poljih.

*** Plodovitost narodov v Evropi.** Po najnovejših statističnih podatkih imajo francozke družine najmanjši odstotek članov (otrok), namreč samo 3,3; največ pa jih imajo na Jrskem, namreč 5,20. Na Danskem pride na obitelj povprečno 3,61, Ogerskem 3,70, Švica 3,94, Avstriji 4,05, Belgiji isto-

toliko, Angliji 4,08, Nemčiji 4,10, Švedski 4,12, Nizozemski 4,22, Škotski 4,46, Italiji 4,56, Španiji 4,65 in v Rusiji 4,83 odstotkov otrok. Iz teh števil je razvidno, v kateri državi najbolj narašča prebivalstvo.

Dunajska borza.

31. maja. 1900.

Skupni državni dolg v notah	97-95
Skupni državni dolg v srebru	97-55
Avstrijska zlata renta	116-75
Avstrijska kronska renta 4%	96-40
Ogerska zlata renta 4%	116-50
Ogerska kronska renta 4%	91-50
Avstro-ogerske bančne delnice	17-60
Kreditne delnice	716-50
London vista	242-20
Nemški drž. bankovci za 100 mark 117-37 1/2	
20 mark	23-67
20 frankov	19-27
Italijanske lire	90-80
C. kr. cekini	11-34

Okrajna posojilnica v Komnu, registr. zadruga z neomejeno zavezo

naznanja, da prične s 1. junijem t. l. svoje poslovanje.

Hranilne vloge ki se sprejemajo od vsakega, obrestovale se bodo po 4 1/2 %.

Posojila (samo zadrudnikom) dajala se bodo: proti vknjižbi po 5 1/2 %, na osebni kredit po 6 %.

Uradni dan je vsaki četrtek.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8
priporoča

pristna bela in črna vina iz v-pavskih, furlanskih, bris k ih, dalmatinskih i isterskih v in o gradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih o 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorec.

Cene zmerne. Postrežba poštena.

C. kr. priv.

civilni, uradniški in vojaški krojač na Travniku št. 22, I. nadstropje v Gorici.

M. POVERAJ,

priporoča p. n. občinstvu svojo izborno zalogo vsakovrstnega suknja, preč. duhovščini mašne kape, cingule, ovratnike, sploh obleko in perilo za vsaki stan. — Izvršivši vsako naročbo po najnovejši šegi. — Prodaja narejeno obleko po jako nizki ceni.

Duhovenski talarji	od gl. 15. — naprej
Površniki	14. — "
letni	9. — "
Obleka možka	8.50 "
za dečke	1.80 "

Podpisana priporočata slavnemu občinstvu v Gorici in na deželi svojo novo urejeno

prodajalnico jestvin.

V zalogi imata tudi raznovrstne pi-jaje n. pr.: francoski Cognac, pristni kranjski brinjevec, domači tropinovec, fini rum, različna vina, goružice (Senf.) Ciril-Metodovo kavo in Ciril-Metodovo milo ter drugo v to stroko spadajoče blago. — Postrežba točna in po zmernih cenah.

Z odličnim spoštovanjem

Kopač & Kutin,

trgovca v Semeniški ulici hiš. št. 1. v lastni hiši kjer je „Trg. obrt. zadr.“

G. Likar,

Gorica, Semeniška ulica h. št. 10.

Trgovina pisarniških in šol. potrebščin.

Raznovrstno papirnatu blago. Knjige: molitvene, šolske in vpisne. Tiskovine iz „Narodne tiskarne“ po enaki ceni. Preskrbuje tisk vizitnic, računov, kuverte z napisi.

Sprejema v vezanje knjige.

Vse po najnižjih konkurenčnih cenah.

Anton Kuštrin

v Gosposki ulici hiš. št. 23, (v hiši g. dr. Lisjaka)

priporoča častiti duhovščini in slavnemu občinstvu v mestu in na deželi svojo trgovino jedilnega blaga n. pr. kavo: Santos, Sandomingo, Java, Cejlon, Portorico i. dr. Olje: Lucca, St. Angelo, Korfu, istersko in dalmatinsko. Petrolej v zaboju. Sladkor razne vrste. Moko št. 0, 1, 2, 3, 4, 5. Več vrst riža. Miljsveče prve in druge vrste namreč po 1/2 kila in od 1 funta.

Razpošilja blago na vse kraje. Cena primerna, postrežba dobra.

Neozjenen mož srednje starosti, ki govori dobro slovensko in nemško, za potrebo tudi italijansko,

išče službe

kot hišnik, cerkovnik, vrtnar, postrežnik itd. v zasebni hiši. Naslov pove upravništvo.

Najboljše berilo in darilo je vsestransko jako pohvaljena

„Vzgoja in omika“

ali izvir sreče“

(neobno potrebno knjiga za vsakega človeka, kateri se hoče sam lahko in hitro navaditi vsega potrebnega, da more sebe in druge blažiti in prav olikati)

ter se dobi za predplačilo 1 gl. 50 kr., po pošti 10 kr. več, ali proti poštnemu povzetju pri

Jožefu Valenčiču na Dunaju

III. Bez., Steingasse Nro. 9, I. St., Thür 10.

Založnik, ozir. prodajalec je voljen vrniti denar, ako bi mu kupec poslal knjigo še nerazrezano in čisto v treh dneh nazaj.

Cena je skrajno znižana, kajig je malo več.

Rojaki! Spominjajte se o vsaki priliki „Solskega doma“.

„Narodna tiskarna“

v GORICI,

ulica Vetturini št. 9.

je preskrbljena s povsem novimi črkami, okraski in finim papirjem. Izdeluje vsa dela v najkrajšem času po tako nizkih cenah, da se ne boji konkurence.

Tiska brošure, diplome, trgovske račune, pisma in zavitke s firmo, cenike, vabila na karton in papir, posetnice razne velikosti in oblike z zavitki, zaročnice in poročnice v elegantnih ter osmrtnice v vseh oblikah.

„Narodna tiskarna“ tiska

„GORICO“, ki izhaja dvakrat na teden ter stane na leto 8 kron, pol leta 4 krome.

„NAROD“, ki izhaja vsako drugo soboto ter velja celoletno 1 krono in 60 vinarjev, polletno pa 80 vinarjev.

Klepar ARTUR MAKUTZ,

Ozka ulica 1. — GORICA — Via Stretta 1

priporoča škropilnice proti peronospori (ponovljene po Vermorelovi sestavi). Baker je trd in svetel, Zalistke (valvole) se more lahko premeniti. Škropilnica je sestavljena priprosto in tako, da škropi lahko na tri načine po volji lastnika.

Cena je zelo nizka.

Stroj za žvepljanje sodov iz cinkanega železa. — Priprava za obvarovanje vina pred plesnobo in cikanjem pri točenju iz soda (kan). — Meh za žvepljanje grzljaja raznih sistemov. — Čevi iz gume za vsakovrstne škropilnice.

Sprejemlje v popravo vsakovrstne druge škropilnice, kakor tudi prevzema vsa druga v kleparsko obrt spadajoča dela.

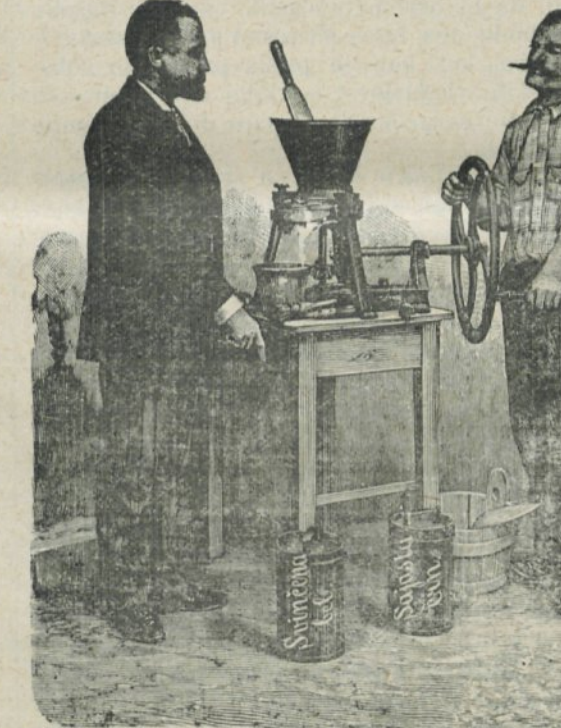
Mirodilnica (drogerija)

v Tržni ulici v posloju okrož. sodišča je bogato založena

z blagom najboljše vrste

ter more na drobno in debelo po skromnih cenah postreči kmetovalcem in obrtnikom, gospodarjem in gospodinjam in vsem zasebnikom, ki potrebujejo mirodilniškega blaga.

Posebno se priporoča cerkvenim oblastim, županstvom, uradom, šolskim vodstvom, društvom, javnim in privatnim zavodom, tvornicam, mojstrom, trgovcem, živinozdravnikom, pivrotehnikom itd. — Priporoča zlasti barve suhe in oljnate, aniline in lesna barvila za obleko, bronza; pokosti (lake), sušilo, zamasko (kit), votlič, razne krede, fini cement portlandski, čopiče, ščetni, oterake za noge, šablone, zamaške, gobe, mlo, sveče, užigalice, petrolej; najfineje žveplo in bakrani vitrijol; čevi in druge reči iz kavčuka (galoše), razne soli, zdravilna zelišča, mineralne vode, cedičke, (gume), cerkveno kadilo in kot primeso dišeči storaks; razna čistila, gladila in mazila; prepase za kilo, obveze in drugo kirurško opravo, pogačo za pse; toaletno mlo in drugo lepodišeče blago (parfumerije); potrebščine za fotografije itd.

Novoporočenci pozor!

Stejem si v čast naznanjati slavnemu občinstvu, da sem razširil trgovino pohištva v ulici Veturini, glavni vhod v Gosposki ulici.

Anton Breščak

v Gorici, Gosposka ulica št. 14, (blizu lekarne Gironcoli).

V zalogi ima vsakovrstno pohištvo za vsaki stan. Pohištvo je po najmodernejših slogih, posebno spalne, jedilne in posetne sobe so po nemškem slogu odlikovanih Črnigovih delavnic v ulici Ponte nuovo in via Leoni, katere so lepše in ukusneje izdelane in ceneje od dunajskih in budapeštanskih tovarn. Ostalo pohištvo je od prvih mizar-skih mojstrov. — Sprejema vsa naročila in izdeluje po izberu obrisa, najceneje in v najkrajšem času. — Bogata zaloga podob na platno in šipo z različnimi okvirji. Belgijska brušena ogledala vsake velikosti. Različno pohištvo, kakor: toaletne mizice, različna oblačila, preproge za okna itd. Različne stolice iz trsa in celulojda, posebno za jedilne sobe. Blazine iz strune, afriške trave, z imami in platnom na izbero ter razne tapcarije. — Daje se tudi na obroke, bodisi tedenske ali mesečne. — Pošilja se tudi izven Gorice po železnici in parobrodih.

V zalogi ima najelegančnejšo sobno opravo, na katero se še posebej opozarja p. n. občinstvo!